

Sõna

Ent Maarja jättis kõik need lood meelde, mõtiskledes nende üle oma südames. Lk 2,19

Mõte

Pühapäeval on emadepäev. Sel puhul tasub mõelda ka Jeesuse emale Maarjale. Ta oli õieti esimene inimene, kes võttis tõeks Jumala plaani endaga – Jumal sünnib inimeseks. Ja selleks valis Ta välja ühe lihtsa Maarja-nimelise naise. Maarja elu sai tollest hetkest hoopis teiseks. Meiegi võime lasta oma elu Jumalal muuta. Muuta helgemaks, korrastatumaks, ilusamaks, elusamaks... Aga tänane kirjakoht on hoopis jõuluevangeeliumist. Pärast kõiki sündmusi ta erilise poja sünni ümber, oli just Maarja see, kes „jättis kõik need lood meelde“! Võibolla just tema kaudu me jõuludest teamegi...?

Palve

Hea Isa, õnnista kõiki emasid ja kõiki vanaemasid nende raskes ja röömsas töös! Täna sel päeval ja edaspidi loo meid uueks ja paremaks Su Poja Jeesuse läbi. Amen

VALIMISED

23. mai

Clive Staples Lewis: „Ma usun jätkuvalt armastuse võimalikusse.“

II osa

Sarja esimeses osas oli juttu kristliku apoloogeedi, mõtleja ja kirjaniku Clive Staples Lewise elust ja noorusest. Sarja teine osa keskendub tema raamatule „Lihtsalt kristlus.“

Raamat tutvustab ristiusu põhitõdesid kõige üldisemate Piibli õpetuste põhjal: Piibel ja teadus, Piibel ja ajalugu ning Piibel kui nõuandja. Eessõnas toonitab autor, et tema ei ole otsustaja, kas lugejast saab katoliiklane, luterlane või anglikaan. Tähtsamaks peab ta Jeesuse ja apostlite Pauluse ning Peetruse õpetusi algkoguduse liikmetele. Religioon peaks Lewise arvates puudutama kõige olulisemat osa meist - hinge. Ta on öelnud: „Et kristluse vaimsus ei jäta inimest hingetoiduta, vaid oleks kosutuseks läbi Jumala püha Sõna, mis meie käsutusse on antud, et me seda lugeda võiksime.“ Ta peab Piiblit niisama tähtsaks, kui meetodeid selle raamatu uurimiseks. Osalt on tegemist ajaloo ja osalt uskumise küsimusega.

Aga usk on kindel veendumus ja teadmine nähtamatust (Hb 11,1). Siiski jätab autor raamatus inimesele valiku otsustamiseks ja ei anna otseselt ei õigeid ega valesid vastuseid ristiusu teemadel. Need peab inimene ise ära tunnetama. (Järgneb...)

Piiblivõti

Harilik safran

Piiblis kirjeldatavatest taimedest vanimaks peetakse hariliku safranit. Juba Vanas-Roomas kasutati seda aromaatselt taime nii ravi- kui maitseainena.

Botaaniliselt on harilik safran lill ehk täisnimega ei enam, kui safrankrookus. Roomas nimetati safranit hellitavalt kõikide vürtside kuningaks. Ajast-aega on hariliku safranit kasvatatud Palestiina aladel, Hispaanias ning Portugalis. Antiikmütoloogias kujutati safraniõit alati koos kodukoldejumalanna Hestiaga, kes oli Zeusi õde.

Oma maheda aroomi ja oranž-punaka värvuse tõttu kasutasid vanad roomlased safranist tehtud tõmmist maovaevuste raviks. Lisaks harilikule safranile eristatakse veel punast safranit, kuigi tegemist on vaid sama taime madalama vormiga. Safrani kogumine on tänapäeval väga kulukas, seetõttu on ta ka kallim, kui teised harjumuspärased maitsetaimed. Hariliku safranit kasutatakse kalatoitude ja salatite maitsestamisel.

Pihlakavärvide aeg

VIII osa

Diina Ummelas ei saanud kuidagi aru, mis oli Joonast pärast Helmut Tungla külastamist nii sahmerdama pannud. Ta hakkas isegi natuke kartma, noormehe tervise pärast. Tont seda teab, millal tal see haigushoog võib jälle tulla. See ilusate silmadega kutt oli ju nii ettearvatu ning seda just oma sihikindluse tõttu. Diina tammus jalalt-jalale.

„Mis sinuga lahti on, Joonas?“ küsis ta noormehe käest.
„Anna andeks, meeste omavahelised jutud. Pärast näeme, eks?“
„Ma nüüd küll ei saa mitte midagi aru, aga hästi, ma lähen.“ Diina jalutas õlgu kehitades kodu poole. Veel tagasi vaadateski raputas ta nõutult pead. Joonas lausa tormas kööki, kus istus vanaisa ja jõi tulist kakaod oma harilikul kohal:

„Vanapapa, kui sa mulle nüüd kohe rääkima ei hakka, siis tea, et urin juba tänase päeva jooksul kõik välja. See on nüüd enam kui kindel värk ja minu poolt otsustatud.“

„Mis asi see sinu poolt kindel värk on, poiss? Pealegi ma keelan sul köögis niimoodi rahmeldada. Köök on talus püham koht, kodu läte.“
„Mis asi sul selle võtmega on, seal tööriistakuuris? Mida te isaga minu eest kõik need aastad olete varjanud?“

Vanaisa Eedi silmad näisid korraga väga väsinud. Ta löi tühjalt käega. Joonas võttis kaks astet korraga, kui ta trepist üles oma tuppa läks ja kuuri võtit tugevasti sõrmede vahel pigistas. Ka vana „Reaalaine“ oli olnud seal omas kodus nii kummalise näo ja käitumisega, et see Joonasele ühteagu nii põnevust kui hirmujudinaid tekitas. Ta lihtsalt pidi selle perekonna kiivalt hoitud saladuse lahti harutama. Korraga tundis Joonas suurt viha oma isa Vahuri vastu. Ta ei ole ju ometi tita. Miks talle siis midagi ei räägita?

Talus käisid nii isa kui vanaisa viimasel ajal selliste nägudega ringi nagu hakataks külas kohe matuseid pidama ning neil kirstulauad veel hõõveldamata. Joonas mõistis, et oli vist oma mõtetega juba teab kuhu pörutanud, aga sai siis tema midagi parata, kui silmad löid segadusest ja põnevusest peaaegu tuld välja ja kõrvus kumises. Ta ootas Toivot. Pidid nad koos ju tööriistakuuri ühe ootamatu reidi tegema. Toivo tuli kella kaheksa paiku ja Joonas küsis isalt, kas sõber võib pikemalt jääda. Vanaisa Eedi oli südametilk võtnud ja tagakambri raadiot kuulama läinud. Südame põksudes lootis Joonas, et isa Vahur teda liigselt küsitlenu ei hakka. Kui talu taha tiigi kohale oli tõusnud hilissuviste sääskede parv, hiilisid Toivo ja Joonas Pihlaka talu vanasse tööriistakuuri. Ummelasel oli igaks juhuks kaasas Diinalt näpatud juuksenõel ja suur kogukas taskulamp.

Joonas kobas taskust võtme järele ja avas värisevate kätega tööriistakuuri metalsed ukсед:

„Johhaidii! On tal siin alles kraami, kas see kõik kuulub su vanaisale või?“
üllatus Toits kui oli ruumis taskulambiga tiiru peale teinud.

„Mitte kõik. Ma olen enam kui kindel, et mõned tööriistad on papsi omad ka, kuigi mõned asjad siin võivad olla väga vanad. Tead, Toits, näe siin on see võti. Äkki üritaks nüüd leida mõne kasti ja lihtsalt proovida, kas see mõnele lukule ka sobib.“

„Oled sa mulle aga ülesande andud. Või veel? Kas sa ise ei võiks seda asja natuke lihtsamini ajada?“

„Ei, Toits, asi selles ju ongi, et ei või. Oleksid sa vaid täna härra Tungla üllatust täis silmi näinud, kui tema pool käisin. Ausõna, ma oleks andnud kõik, et ta rohkem räägiks, aga tema oli samuti väga kidakeelne.“

„Ohoo, või sinna jõudsid ka juba? No ega siis midagi. Siis tuleb sind ju aidata, kuigi ma ei oska küll aimata, mida sa selle teadmisega peale saaksid hakata, mida leiad? Sest ei või ju ometi olla, et sina, kes sa ometi kõiges nii vapper tahad olla, ühe perekonna saladuse pärast verest välja lööd? Kuule Joonas, maailmas on igasugu asju aset leidnud. On sõjad, haigused, koguni viirushaigused. Sellepärast mina oma elu küll elamata ei jäta.“ Toivo tegi seda öeldes niisuguse tähtsa näo pähe nagu oleks ta just samal hetkel Saalomoni võlvitud kambrisse jõudnud ning valmis seda avastama. Ta kõndis mööda tööriistakuuri ringi, vaatas kõikidesse nurkadesse ja isegi tööloa alla. Joonase hämmeldus aga kasvas iga minutiga. Ta jälgis Toivo vaevalt märgatavat naeratust näol ja miski oleks talle nagu kõrva sosistanud, et too noormees ei ole üldse pooltki see, keda tema, Joonas oli tundma õppinud. Muidugi ei saanud see ju võimalik olla nagu Toits kõikiski mööda teiste inimeste tööriistakuure ja otsiks midagi, mida ei pruugi olemas ollagi. Just see teadmine tegi Joonasele praegu kõige enam muret. Kobakat võit sõrmede vahel pigistades tundis ta end kui armuvalus olevat. Mida ta aga leida soovis, seda ei teadnud ta hetkel isegi.

Toivo aga jätkas otsinguid nagu oleks ta igapäevaseks pelgupaigaks just säärast sorti tööriistakuurid, kuurid, mis võisid endas peita nii palju saladusi. Kell hakkas lähenema südaööle. Miski pani Joonast imestama, et isa polnud teda veel otsima tulnud. Küll oleks ta siis alles küsinud ning küsimusi oleks sadanud nagu Vädrast saelaudu. Joonas kõhatas ja tundis, et peab istuma. Toivo oli aga pärast pikka monoloogi vaprust õige vaikseks jäänud, nagu mõistaks ta, et nüüd on vaja vaid tegutseda, sest asi on Joonasele nii tähtis.

„Kuule, siin vana lambanahkse kasuka all on vist midagi,“ ütles Toits viimaks ning Joonase südame alt käis külm judin läbi. See tabas teda pealaest jalatallani ja pani mõtte täiskäigul tööle. *Järgneb...*